

ÍRTA ÉS RENDEZTE
BOBBY HALL



21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2019

SZUPERMARKET

New York London Toronto Sydney Új-Delhi

Mike-nak

TARTALOMJEGYZÉK

I. RÉSZ

1. FEJEZET	A VÉG KEZDETE	11
2. FEJEZET	ÁLMODOZÁS	14
3. FEJEZET	MÁRIS HÉTFŐ	26
4. FEJEZET	AZ ELEJE	43
5. FEJEZET	A KILENCEDIK POLCSOR	64
6. FEJEZET	PÁNIK	84
7. FEJEZET	DEREALIZÁCIÓ	96
8. FEJEZET	AZ ELTÚNT KUTYA	124
9. FEJEZET	SODRÓDÁS	140
10. FEJEZET	CSÚCSPONT	153
11. FEJEZET	VÉGE	161

II. RÉSZ

12. FEJEZET	ELMEGYÓGYINTÉZET	173
13. FEJEZET	A GYALOG	188
14. FEJEZET	SAKK-MATT	200
15. FEJEZET	A KÖNYVTÁR	209
16. FEJEZET	A LEVÉL	224
17. FEJEZET	RED	232
18. FEJEZET	A KITÖRÉS	243
19. FEJEZET	A KEZDET VÉGE	255
	<i>Epilógus</i>	281
	<i>Köszönetnyilvánítás</i>	283
	<i>A szerzőről</i>	287

I. RÉSZ

1. FEJEZET

A VÉG KEZDETE

Hát, ilyen érzés kioltani valakinek az életét. Kényszerből ölni a túlélésért.

Lepillantottam a lábamnál összegyűlt vértócsára, és farkaszemet néztem saját tükörképemmel. Fejem fölött fénycsövek vibráltak. Hogyan jutottam idáig? Én, az átlagos főszereplő, aki egy szupermarketben dolgozik?

Szóval itt álltam egy ember felett, akit meggyilkoltam.

Illetve abban a pillanatban még csak gyilkossági kísérletnek tekinthettem tettemet, áldozatom ugyanis még levegőért kapkodott. Riadtan küzdött az utolsó leheletéért. De kétség sem férhetett hozzá – a haláltusáját vívta, s erőszakos halálának minden másodpercét megélte.

Reggelente, amikor dolgozni indulok, néha tartom a felvonó ajtaját Mrs. Huffle-nak. Édes kis öregasszony, hetvenen túl. Mondjuk, megáll a felvonó, és kezdetét veszi egy beteges játék, amelyben csak egyikünk hagyhatja el

élve a dobozt. Vajon megölne engem? Lenne mersze meghúzni a ravaszt, aztán elruccanni villásreggelire Dolores barátnőjével? Öregem, állandóan, szünet nélkül ilyen ökörségek kavarnak a fejemben! Az a vicc az egészben, hogy közben meg jófiúnak tartom magam, érted? Olyasvalakinek, aki bármit megtenne, hogy kerülje a konfrontációt.

Mi a bánat történt? Ez nem én vagyok! De hát, őszintén, semmi sem az, aminek látszik.

A vér fémes szagára a kamionján ügködő nagybátyám képe ugrott be. Hároméves lehettem. Ismered az érzést: megcsapja az orrodát egy szag, és az azonnal visszarepít a múltba – olyan élesen rajzolódik ki az emlék, mint a szavak e könyv lapjain, pedig azóta, hogy évtizedekkel ezelőtt elraktározta az agyad, egyszer sem ugrott be. Az alkaromon lecsorgó vér rántott vissza a valóságba.

Az ujjbegyemről a padlóra csepegett, mint a csapból, amit a kiskölyök nem zárt el rendesen fogmosás után. Sűrű volt, mint a juharszirup, de nem ragadt, inkább kávétejszínre hasonlított – vörösben.

Letérdeltem és kihalásztam egy csomag cigit meg egy ezüst Zippo öngyújtót a haldokló ingzsebéből. Kiráztam néhány szálat a dobozból, és az ajkammal kaptam el egyet, nehogy összekenjem vérrel. A férfi most már zihált. El-elakadt a lélegzete, mintha rémálmai lennének. Lehet, hogy az is volt, csak egy rémálom. Úgy értem, a vakító fájdalmat leszámítva, mely a koponyámon tátongó nyílt sebből lüktetett, őszintén szólva, semmi sem tűnt valóságosnak.

És akkor végre megszólalt.

– Flynn, olyan frankón elvoltál!

Vérmázas szájából buborékok törtek elő.

Felpattintottam a Zippo fedelét, hogy rágyújtsak, de hiába.

– Hmmm-hmmm – motyogtam. Megpróbáltam újra tüzet csiholni. Végre sikerült. Az öngyújtó fedelébe azt gravírozták: *Vanília égbolt*.

A férfi ajkához emeltem a cigarettát.

– Parancsolj – mondtam. – Szippants egyet!

A távolban sziréna vijjogott, tűzoltóautók robogtak.

A férfi ajka foltot hagyott a cigarettán, mint az egyedülálló anyuka rúzsa a kilencvenes években, aki családi autóval ment az ötödikes fiáért a fociedzésre. Tupírozott haj meg válltömés, ismered a fajtáját.

– Tudod, az egész Lola hibája – jegyezte meg.

– Tudom – feleltem.

Felnevetett, de aztán felnyögött a mellkasát átjáró fájdalomtól. Erre eszünkbe jutott, hogy haldoklik.

– Flynn, mi is az én... mi a... a... veze...

– Nem tudom – feleltem. – Mondtam már, hogy nem tudom.

– Flynn, jó buli volt, nem? – kérdezte.

– Tönkrevágtad az életemet!

2. FEJEZET

ÁLMODOZÁS

Azt hiszem, a történet egy oregoni kisvárosban kezdődik három évvel ezelőtt. Oregonban minden istenverte város tutira kicsi városmércével mérve. Akár a fehér, baromi fehér Baker City Idahótól kőhajításnyira. Ahol alig ötven kamasz koptatja a padot a végzős osztályban. Tudod, mit jelent ez! Itt mindenki beleártja magát a többiek dolgába. Ugyanazokkal randizol, ugyanazokra a béna bulikra jársz, ugyanabban a csóró bisztróban lógsz. Egy bank, egy posta, egy könyvtár, egy szupermarket, és egyetlenegy porlepte, özönvíz előtti filmszínház, amely Marvel-filmeket vetít. Sehol egy pláza, sehol egy elegáns étterem, sehol egy kórház. Itt képtelenség bármit kezdeni magaddal. A legvagányabb dolog leúszni a folyón tutajjal, pár üveg whisky és sör társaságában. Az emberek többsége nem szívesen töltené egy napnál többet ebben a városban. Nem hibáztatom őket.

De semmi gond, nekem ugyebár nem volt sok választásom, mivel itt születtem, meg minden.

Az iskolában nem jeleskedtem különösebben, a csajozás és a zenehallgatás jobban foglalkoztatott. Egyedül a nyelv és irodalom kötött le. Az írás-olvasás a véremben volt, és még élveztem is. A többi egy nagy szenvedés volt, a legkevésbé sem tudott felcsigázni. A legtöbb gyerek sportolt, de az nem az én asztalom. Gimi után egy darabig csak lebzseltem. Anyám ugyan kierőszakolta, hogy lehúzzak egy évet az egyetemi előkészítőn, de esélytelen volt, főként lumpolással és bagózással ütöttem el az időt. Egy csomó haverom lelécelt a városból, én viszont itt ragadtam.

A napokból hetek, a hetekből hónapok, a hónapokból évek lettek. Fogalmam sincs, hogy történt, de repült az idő. És most itt vagyok, huszonnégy évesen, állás nélkül, depressziósan a legutóbbi szakítástól, és még mindig a gyerekoszobában élek. Sejttem, mi jár a fejedben. Szánalmas, ugye? Nem állítom, hogy nem értek veled egyet. Hidd el, én sem így terveztem.

Kedvező események sora révén kisebb összegre tettem szert. Már készültem, hogy életemben először elpályázzak anyám házából. Anyámnak sosem volt pénze, hát örömmel fogadtam a váratlanul ölembe hulló szerencsét. Szép kis summa volt, elegendő ahhoz, hogy saját lakást szerezzek, bár ahhoz kevés, hogy sokáig eltengődjek belőle.

Ezért tartottam a szupermarketbe, hogy állásra jelentkezsem. Munkára volt szükségem. Valamire. Bármire. Baker City pedig nem éppen a lehetőségek földje. Huszonnégy évesen nem arról álmodik az ember, hogy élelmiszereket pakol, de ez a rideg valóság, és momentán pont erre volt szükségem... *a rideg valóságra.*

Gyönyörű áprilisi nap volt, pontosan 12:36-ot mutatott az óra. Tudom, mert feljegyeztem a Moleskine-ba. A Moleskine leharcolt notesz létére nagyon a szívemhez nőtt. Akárhova mentem, jött velem. Egyénisége volt. Saját életet élt. Szamárfüles lapjai közé papírfecniket és fotókat gyűrtem, és az egészet ütött-kopott, fekete borító fogta közre. Elfért a zsebemben. Mindig mindent papírra vettem, a gondolataimat éppúgy, mint a környező világot. Aznap hajladoztak a fenyőfák az ágakat ölelő-formáló szélben.

Sosem felejttem el a szupermarket előtt akciózó fazont. Fekete Nike Air Max cipőt, kék Levi'st és fehér pólót viselt. Az úton átkelve figyeltem fel rá az erőszakossága miatt, amellyel a járókelőket zaklatta. Kedvesség szikrája sem szorult belé. Közelebb érve feltűnt furcsa, kissé tébolyult megjelenése. Mintha becsavarodott volna. Mint egy Egon Schiele-rajz. A húszas évei derekán, magas, úgy 185 cm, vékony. Hosszú, ferde orr, sötét szem, kifejező szemöldök, ráncos homlok, mint Hugh Laurie. Tudod, a pasas, aki House-t játssza. Nem úgy értem, hogy egy felnőt krapek zsúrt játszik, műanyag teáskészlet előtt csücsül, és életelen plüssmackóval társalog; úgy tesz, mintha nős lenne, és a feleségének nyavalyog a jelentés miatt, amit a főnök hétfőn az asztalán akar látni, jóllehet, amikor először szóba került, még kedd volt a határidő, és most kénytelen lesz egész hétvégén melózni. Hanem a színészre gondolok, aki a House nevű orvost játssza a tévésorozatban.

Nem? Nem tudod, miről beszélek? Sajnos nem tudom eldönteni, vajon tényleg nem érted, vagy csak meglepőd-tél, Kedves Olvasó, hogy közvetlenül hozzád szólok ezen az oldalon. Az ördögbe is, várj csak, talán mégsem kel-

lene céloznom rá, hogy könyvet olvasol. Ha beléd hasít, éppen mivel foglalatoskods, nem éled bele magad abba a világba, amit festek neked. Olyan ez, mint amikor olvasás közben pislogáson kapod magad, és a pislogásra kezdesz figyelni, nem a szavakra, amiket az agyad próbál feldolgozni, érted?

Ajjaj, elkalandoztam... várj csak, miről beszéltem? És mi a csudának osztom itt meg veled a legbensőbb gondolataimat? Na, mindegy, ez úgysem kerül be a regény végső változatába. De mi a fenéről beszéltem? A francba...

Ó, igen, bocs – a szupermarket előtt tipródó nyomoroncra.

Ahogy egyre közelebb értem hozzá, igyekeztem kikerülni, de azonnal kiszúrt – mint amikor megpillantod a tükörképedet az automatikus tolóajtó színezett üvegében. Ez az alak kétségtelenül tükörkép volt. Szemmel láthatóan a mozdulataimat utánozta. Hátborzongató volt. Valahányszor léptem egyet, ő is lépett egyet, amíg egymás mellé nem értünk.

– Van egy dolcsid? – kérdezte.

– Bocs, haver, nincs – mondtam a mellkasomat és a zsebeimet tapogatva.

– Segítsd ki a tesót! – kérlelt, és felém nyújtotta a kezét.

Mi a frász, gondoltam. Jó lenne, ha egyszer és mindenkorra megszabadulnának a koldusoktól, csavargóktól. Elhaladtam a fazon mellett a hátizsákom pántjába csimpaszkodva, és beléptem az üzletbe.

Egyszerűen odavagyok a hátizsákomért, mindenhova velem jön, a védjegyemmé vált. Barna bőr aljú, szürke Herschel hátizsák teletűzdelve jelvénnel – *Rick és Morty*, Mac DeMarco, Atari, Pac-Man. A külső cipzáron egy régi

kulcstartó fityeg, amit gyerekkorom óta őrzök. A benzinkúton árulnak ilyen, amin rajta van a neved. Tudom, kissé túlkoros vagyok már ehhez, de a nagymamától kaptam, és a talizmánom lett.

Az üzlet belülről tipikus élelmiszerbolt volt. Járólappal burkolt padló, egymásba tolt bevásárlókocsik, a polcokon csinosan, glédában álló élelmiszerek sorról sorra, zümmögő fénycsövek. Kissé kopottas benyomást keltett, de elég tiszta volt a városban élő családoknak. Belépve rögtön megakadt a szemem a temérdek gyönyörű lányon, aki itt dolgozott. Az anyját! *Tutira egyetemisták, akik szorgalmi időben próbálnak pár dolcsit keresni*, gondoltam. Átvágtam a pénztáraknál, és a vevőszolgálat felé vettem az irányt, ahol egy középkorú fekete nőtől jelentkezési lapot kértem. A névtábláján az állt: *Ronda*. Amolyan enyhén túlsúlyos fekete nő volt, mintha egy filmből lépett volna elő. Dölyfős habitus, leeresztett szemhéj. Sütött belőle a rosszallás. Persze nem igazságos az első benyomásunkat valakinek a megjelenésére alapozni. Úgy értem, miként ítélnénk meg bárkit egyszerűen az alapján, hogy...

– Kék farmerban és fehér pólóban jössz állásinterjúra, kölyök?

Alig hagyta el a száját a kérdés, rögtön megörültem, milyen jók a megérzéseim! Mégsem vagyok előítéletekkel teli seggfej, legalábbis nem alaptalanul.

– Nos, Ronda, azért jöttem, hogy kitöltsem a jelentkezési lapot. Mára nem terveztem állásinterjút.

A nő rám meredt, elkuncogta magát – afféle *bosszús vagyok, de ez a munkám* kuncogás volt –, és így szólt: – Tudod, hányszor, de hányszor hallom ezt a dumát, kicsi-

bém?! Nehogy azt hidd, hogy nagy karriert futsz be azzal a szép barna szemeddel!

Húha, el tudom képzelni, hány hasonszórú idióta verődik ide úgy öltözve, mint aki fütyül rá, felveszik-e az állásra, amire nagy ívben tesz. Nekem viszont kellett ez a meló.

Ha nem szerzem meg, nekem annyi – véglegesen bebizonyosodik, hogy szokás szerint az exemnek van igaza, és engem tényleg arra rendelt a sors, hogy örökös lúzerként sose fejezzek be semmit.

– Helló, cimbora! – köszönt egy férfi. Megperdültem. Harmincas férfi vigyorgott rám kézfogásra nyújtva a kezét, mint aki nem fogad el nemleges választ. – Ted Daniels vagyok, üzletvezető-helyettes. – Cikis fehér krapeknak látszott. Sápadt bőrét kamaszkorából visszamaradt pattanáshegek pettyezték, a haját szögletes kefe séróra fazonírozták. Rövid ujjú inget, vörös nyakkendő és elöl rakott, fekete pantallót viselt – kiköpött okostojás volt.

– Helló – feleltem a viselkedését imitálva amennyire tőlem telt, miközben igyekeztem elhessegetni a gondolatot, hogy úgy fest, mint egy féleszű, aki belépett egy utcai bandába, miután két évet misszionáriuskodott a maffia által uralt latin-amerikai negyedben, és most a vörös nyakkendővel adja mindenki tudtára, micsoda kemény csávó lett belőle.

– Flynn vagyok – tettem hozzá.

– Az állásra jelentkezünk ma? – kérdezte. A mosolya egy pillanatra sem tűnt el, még beszéd közben sem.

– Öhm, aha, izé, láttam, hogy felvétel van, és ki akartam tölteni egy jelentkezési lapot.

– Az áldóját, micsoda mázli! – kiáltott fel. Nagyon irritált a jókedve. Az egész lénye zavart. Nem értem, mi jött rám, de bekattantam, és öklömet az ornyergébe plántálva bemostam neki. A heves ökölcsapástól felszakadt az orra, és a vágásból vér sprickolt szanaszét.

– Jesszusom, mit balhéznak ezek a fehérek emitten! – visított Ronda. Ted kínjában üvöltve a földre rogyott.

– Miért? – bömbölte.

Dermedten álltam felette. Hitetlenkedve szemléltem, mit tettem. Valami egyszerűen rám jött. Hogy tettem ezt?

– Figyelsz rám? – üvöltötte. – Miért, Flynn? Miért?

Néhány másodperccel később egy rozoga faszéken találtam magam Ted irodájában. Ted az asztala mögül nézett rám, az orra tökéletesen ép volt.

– Flynn, figyel rám? – kérdezte Ted.

– Elnézést, uram... Mit mondott utoljára?

Csak a képzeletem játszott velem. Olyan valóságosnak tűnt a kép, hogy nem is emlékeztem az irodába vezető útra.

– Azt kérdeztem, Flynn, miért? – ismételte bosszúsan, de szélesebben mosolygott, mint valaha.

– Elnézést, uram, *mit* miért? – kérdeztem vissza.

– Miért van itt, Flynn? Tudja egyáltalán, miért van itt? Ebben az üzletben mindenki családtag. Fogalmazzunk úgy, van egy etikai kódexünk. Mindenkinek segíteni szeretnénk kibontakoztatni a tehetségét egyéni szükségleteinek megfelelően. Szóval, valójában mi szél hozta, Flynn? *Magának* miféle tehetségre van szüksége?

Egy másodperce még a börtön réme fenyegetett testi sértés miatt, most meg hirtelen egy állásinterjú kellős közepébe csöppentem.

– Egy állásra – vágtam rá.

– De ki vagyunk kupálódva! – hahotázott Ted. – Mázlija van! Egy csapat végzős hallgató lediplomázik, elkelve néhány szorgos kéz a nyáron. Kedves srácnak tűnik, szívesen felvenném.

– Komolyan? – hültem el. Iszonyúan nem csináltam semmit, amivel kiérdemeltem volna. Csak nem a csinos pofim az oka?

– Magáé az állás – mondta Ted, és az íróasztal alá nyúlt. – Mármint, ha el tudja adni nekem ezt a flakon ablakmosót. – Ajka szinte eltűnt mosoly közben.

Tekintetem Tedről az ablakmosóra, majd ismét Tedre vándorolt.

– Tehát azt állítja, ha eladom önnek ezt az izét, enyém az állás? – kérdeztem.

– Pontosan – bólogatott Ted.

Gondolkodás nélkül felkaptam a hátizsákomat, melyet a szék lábának támasztottam. Kicipzárastam a zsebét, kibrántottam a pénztárcámat, és előkotortam egy húszdolláros bankót. Megnyaltam Andrew Jackson arcát, és egy csapással a flakonra ragasztottam a szövetségi bankjegyet.

– Vegye meg tőlem ezt a mosófolyadékot öt dollárért – kapacitáltam Tedet.

Ted tanácstalanul nézett rám. – No, várjon csak, Flynn, így a pénze bánja!

– Nézze, Ted! Megvenné tőlem a terméket vagy nem? – kérdeztem vigyorogva.

– Nos, természetesen, de miért akarna megszabadulni tizenöt dollártól...

– Meglátásom szerint – szakítottam félbe –, mindössze tizenöt dollárért cserébe biztos jövedelemre teszek szert arra az időszakra, amíg az üzletben dolgozom alkalmazottként... Főnök!

Ted elképedt. Képtelen volt eldönteni, vajon bolondot űztem belőle, vagy pontosan azt adtam, amit kért. Válaszából ítélve határozottan felkeltettem a kíváncsiságát.

– Fel van véve! – mondta, s kézfogásra nyújtotta a kezét.

– Komolyan? – kérdeztem. Nem hittem a fülemnek.

– Ó, hát persze, Flynn. Hiszek az energiában, és jó előérzetem van magával kapcsolatban.

– Hát, köszönöm, Ted. Sokat jelent ez nekem – feleltem. Fel nem foghattam, miért igyekszik annyira rám sózni az állást a csávó. – Egy pillanat! – szóltam. – Mit kell majd csinálnom és mennyiért?

– Ó, óránként tíz dollár. Maga lesz a mindenesünk.

– Mi leszek?

– Hétfőn mindent elmagyarázok. Viszlát hétfő reggel kilenckor – mondta az íróasztalán álló naptárra bökkve.

Ezzel már kint is találtam magam az irodából. Munkaviszonyom teljes tudatában elhaladtam a vevőszolgálat előtt.

– Viszlát, Ronda! – kiáltottam oda.

– Mmmmm-hmmmmmm – morogta Ronda erős, harcias, fekete nő habitusával. Nekem bejött a stílusa – mit érdekelt őt! Esküszöm, egyenesen imádtam érte.

Kifelé tartottam, amikor a vevőszolgálat mögött észrevettem, hogy néhány dolgozó az automatikus tolóajtó szomszédságában lerakott italautomatánál lődörög. Szemmel láthatólag bármi jobban lekötötte őket a munkánál.

Előhúztam a pénztárcámat, és kivettem egy bankjegyet az automatához. Egy kép hullott ki vele – egy kép rólam, amint egy nyári napon a parkban ülök, és átkarolok egy gyönyörű szőke lányt. A lányt, aki összetörte a szívemet, és akibe még mindig fűlig szerelmes voltam. Az ölemben ült és a szemembe nézett. Éppen neveltünk, amikor a zár kioldott. Giccsesen idilli lett a hatás, de a lány káprázatosan festett. Felvettem a képet, és a dzsekim zsebébe dugtam.

– Átkozott ribanc! – motyogtam.

Fogtam az egydollárost, és becsúszttam az automataba. Egy doboz Coca-Cola pottyant az adagolóba. Ahogy elléptem, hang csendült a hátam mögött.

– Szóval csak úgy, varázsütésre ott termett az egydolláros, ami negyedórával ezelőtt, amikor kunyeráltam, még nem volt nálad, mi?

A bolt előtt lézengő nyomoronc volt. Közönyösen meredt rám karikás, barna szemével. Lerítt róla, hogy tudna mit kezdeni egy kiadós alvással. Fogpiszkálót rágcsálva patogatott egy vörös gumilabdát, amilyennel mások kézilabdázni szoktak.

– Óh, hát, én... – dadogtam.

– ÓÓHHHH, HÁÁÁTTTT, hányom kell tőled, öreg! Te kis majom! Mi lenne, ha hajléktalan lennék! Dunsztod sincs! – támadt nekem, miközben kibújt egy kötényből. *Frank*, ez állt a névtábláján.

– Csigavér...

– Elcseszett egy alak vagy, öreg! – vágott a szavamba.

– De én...

– Hahó! – kiáltott Ted Daniels Frankre szegezve a szemét. – Gyerünk dolgozni! Ketyeg az óra! – Frank mögött a dolgozók visszazállingóztak a helyükre. – Te még vélet-

lenül se kövesd a példájukat hétfőn! – mosolygott rám. Aztán hirtelen hátraarcot csinált, és elhúzta a csíkot.

– Te itt dolgozol? – Leesett az állam.

– Hahaha, aha, haver... csak szórakozom veled, ember! – válaszolta Frank.

– Várj csak! – mondtam. Meghökkenve fürkésztem Franket. – Te itt dolgozol, közben meg a bolt előtt pénzt tarhász az emberektől?

– Hát, azt nem tudom, mennyit „dolgozom” – felelte fanyar mosollyal, a levegőben macskakörmöket rajzolva. – Ráadásul, amikor kint ácsorgok, a nép simán elvonul előttem. Te voltál az egyetlen, aki szólt hozzám, és nem csak keresztülnézett rajtam. Szóval kösz, hogy egyedülként tudomást veszel itt a létezésemről.

– Viszlát hétfőn, Frank – köszöntem el.

– Beszárás! Ted felvett? – kérdezte.

– Aha, úgy tűnik.

– Frankó. Na, én lépek. Megpróbálom megdönteni az egyik csajszit – mondta Frank, és elslattyogott a kasz-szában tevékenykedő végzős lányok irányába. – Viszlát, Flynn!

Ahogy intettem, odapasszolta a labdát. Kis híján elejtettem a nagy igyekezetben, hogy elkapjam. Már indultam kifelé, ám hirtelen földbe gyökerezett a lábam.

– Álljon meg a menet! – motyogtam. Megperdültem, hogy kérdőre vonjam, honnan tudja a nevem... de köddé vált, mielőtt sort keríthettem volna rá.

– Viszlát hétfőn, Ronda – kiáltottam.

– Dehogy. Az Úr magához vesz álmomban a hétvégén, csibém, ha meghallgatást nyer az imám! – Nem vettem

volna rá mérget, hogy szórakozik vagy komolyan gondolja. De mindegy is, Ronda a velejéig sötét volt.

Bakker... *nem rasszizmus ilyet gondolni?* Nem úgy értem, hogy a bőre sötét, mert szerintem minden nő gyönyörű, tudod? Izé, persze, vannak preferenciáim, nekem például a dús keblű szőkék jönnek be. A húszas éveimet taposom, és a létező legfehérebb városból származom. Nem úgy értem, hogy a fehérek tartsanak össze, vagy ilyesmi, de... vasse! Amikor azt mondom, hogy Ronda sötét, úgy értem, a humora az, vili? Nem a bőrszíne.

A rossebbe, haver... ejthetjük a témát? Ugorjunk már a hétfőre!